

— И азъ искамъ да гърмъж, и азъ искамъ да гърмъж, почнъж да вика Коце.

— Ба, и ти ще гърмишъ! каза му шеговито Веселинка.

— Ами, да! нѣма да гърмъж! отвърнъж той и пакъ почнъж да се моли да му даджтъ да гърми.

Коце бѣше 12 годишно момче. Слѣдваше въ гимназията. И нему дадохме да гръмне. Каква радостъ, когато потегли крачето на пѣтлето и куршума изхвъркнъж!

Ей ще изстинете вие, защо не станете да походите? викнъж Благой на женитѣ.

Тѣ седѣхъж и си приказвахъж. Мариница държеше врабчето въ рѣцѣ и се смѣеше. Даде ѝ го Веселинка, защото дойде да стрѣля.

— Понеже духа вѣтъра оттамъ, трѣбова и ние оттамъ да стрѣляме, каза бай Генчо; иначе никога нѣма да улучимъ. Прѣмѣстихме се. Прѣмѣстихме и хартията на дѣнера. Пакъ стрѣляхме, пакъ нищо. Промѣнихме тогава патронитѣ. Почнъжме да стрѣляме съ сачми. Едвамъ тогава издупчихме хартията. Кждѣ ударѣхъж по дѣнера, не се познаваше — слаби бѣхъж да пробиятъ яката му кора.

Слѣдъ единъ часъ рѣшихме да се върнемъ. Слънцето падаше къмъ западъ. Вѣтрецъ подухваше, но тихъ, пролѣтенъ вѣтрецъ. Вървѣхме всички заедно.

— Едно кокиче, едно кокиче, извика радостно Коце и се наведе къмъ земята.

Подъ сѣнката на една трънка наистина се показваше едно кокиче. То бѣше бѣло, наклонено и като че се усмихваше. Коце го откъснъж и ни го показваше.

— И една теменужка, каза Веселинка и ѝж откъснъж.

Наистина една малка, синкава и блѣдна теменужка бѣ подранила и се радваше на хубавото пролѣтно слънце.

— Пеперудка, пеперудка, извика радостно Марийка и се спустиж по нея.

— Колко подранила! забѣлѣжи очудено Генчо.

Пеперудката бѣше сивичка и бавно хвъркаше. Търсѣше цвѣтове, на които да кацне, но мъчно ги намираще. Дѣцата ѝж погнъхъж. Тя се дигнъж на високо и исчезнъж задъ голитѣ вѣйки на дърветата.

Все слизае надолу. Въ всѣкоя ливада имаше хора, що се расхождахъж. И тѣ бѣхъж излѣзли да се радватъ на про-